

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 6 (213)
ЧЕРВЕНЬ
2022 РОКУ

МИХАЙЛО ПАНОЧКО ПОСЛУЖИВ У РУМУНСЬКИХ П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКИХ ЦЕРКВАХ

Race pentru tine – так румунською звучить привітання «Мир вам!». У час війни наша південно-західна сусідка Румунія однією з перших відгукнулася на біль українського народу. Сотні тонн гуманітарної допомоги переправили в Україну румуни, тисячі й тисячі переселенців (жінок з дітьми, багатодітних сімей, літніх людей) прийняли вони у своїх домівках.

19-22 травня старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко, вже вдруге з початку війни, відвідав Румунію, де послужив Словом Божим у місцевих церквах.

«На запрошення єпископа Симеона Бумбара (секретаря Румунської п'ятидесятницької церкви. – **Ред.**) я відвідав чотири церкви. У двох із них, зокрема в селі

Руській Полянці, проповідував без перекладача, оскільки там були в основному українці», – розповідає Михайло Паночко.

У місті Сигіт, яке межує з українським кордоном (з нашого боку неподалік м. Солотвина), Михайло Степанович проповідував під час святого водного хрещення. Ця громада, пастором якої служить Симеон Бумбар, налічує до півтисячі членів. «Хрещення приймали 12 душ, із них

троє – з України. Двоє з них, чоловік та дружина, переїхали туди із Запоріжжя», – продовжує Михайло Паночко. У Сигітвін послужив також у великому зібранні,

яке налічує понад 2000 вірян.

Ще одне служіння відбулося у місті Бая Маре, де Михайло Степанович мав заключну проповідь на тему «Тож покортися під міцну Божу руку». Прповідь про те, що означає покірність віруючих людей, яка вона цінна в очах Божих, торкнулася багатьох сердець. Після неї чимало людей вийшло на молитву оновлення. «Люди переживали Божу благодать, там було добре», – ділиться старший єпископ.

Прекрасна, багата чудовими краєвидами Румунія має найбільше своє багатство – людей, щирих, співчутливих, готових подати руку допомоги ближньому у складну годину.

chve.org.ua.

Зі святом П'ятдесятниці

*Хай Божя благодать рясно спочине на вас!
«Дві тисячі років тому збулося слово пророка Йоїла:
«І буде останніми днями, говорить Господь:
Я виллю від Духа Свого на всяке тіло».
Чотири євангелісти зафіксували слова Івана Хрестителя, що Ісус хреститиме Духом Святим і вогнем. І це збулося на п'ятдесятний день після Пасхи – Дух Святий потужно зійшов на учнів, яким була доручена місія проповідувати Божє Слово.
Минули тисячоліття, але праця Святого Духа продовжується в євангельських церквах. Тож щиро вітаю з цим святом і бажаю, щоби Дух Божий наповняв наші серця до розливу і ми могли виконати доручення, яке дав нам Господь...»*

Михайло Паночко, старший єпископ УЦХВЕ.

БОГ ЛЮБИТЬ НАЦІЇ, ДИЯВОЛ – ІМПЕРІЇ

Ці слова Павла Унгуряна (багаторічного координатора Національного сніданку України та руху Молитовних сніданків України) на III Молитовному сніданку Прикарпаття, що відбувся 20 травня в Івано-Франківську, торкнулися сердець усіх присутніх. Справді, нація – це про волю та гідність. Імперія – про задуху і рабство. Бог завжди за волю та гідність. Ціль диявола – тримати людину й цілі народи в рабстві.

Єдина, згуртована та об'єднана навколо Ісуса Христа, споряджена силою Божою і Його захистом нація переможе будь-яке задушливе імперське рабство.

На Молитовному сніданку звучали зворушливі свідчення. Історія Юрія, який потрапив у рашистський полон як коригувальник у нашій триумфальній Чорнобаївці, проте вижив, дивом був звільнений і ще активніше тепер волонтерить, – додала усвідомлення, що ця війна повна чудес Божих. Пряме включення з передової вразило до мурашок. Коли суворий воїн у камуфляжі розповідає про Божу силу, допомогу й охорону, про те, як вони відчувають наші молитви, – це додає неймовірного запалу продовжувати розривати небо молитвами за них, за перемогу і триумф Божої милості на нашій землі. Коли ж на сцену вийшов

вже знаменитий український дідусь, який у свої 84, втікаючи від ракет, обстрілів та окупації, подолав за кермом 1000 км і невеликим легковиком перевіз у безпечне місце сина, невістку і трьох малюків-онуків та кілька пакетів з усім їх життям, що залишилося після знищення оселі на Запоріжжі, – багато хто з присутніх не стримав сліз. «Я вже старий і не думав, що доведеться проживати ще одну велику війну. Але дякую Богу, що можу стояти перед вами і моя сім'я зараз у безпеці», – казав цей простий дідусь.

Представники влади говорили про важливі духовні речі. Представники духовенства (священнослужителі УГКЦ, ПЦУ, УЦХВЕ та ЄХБ) і промовляли, і молилися за присутніх. Зокрема, Василь Данилюк, пастор церкви Воскресіння Христового (УЦХВЕ) наголосив на потребі особливої підтримки одне одного в цей важкий для України час.

І ще на Молитовному сніданку багато молилися. Почуй, Боже! Прискор той великий день – День перемоги України! Усім народом Тебе рівно про це просимо.

Олеся Банах.

РОСІЯ ПОСИЛИЛА ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЗА РЕЛІГІЙНОЮ ОЗНАКОЮ НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ

Керівник офісу Міжнародної релігійної свободи Рашад Хусейн заявив, що росія посилює брутальність переслідувань за релігійною ознакою, у тому числі в Україні на окупованих територіях. Агресор не припиняє переслідування.

За словами Хусейна, світ бачить брехню путіна, який намагався виправдати безпідставний і неспровокований напад на Україну денацифікацією.

Люди у світі є свідками російського брутального переслідування релігійних лідерів та руйнування релігійних об'єктів, заявив керівник офісу Міжнародної релігійної свободи.

Тим, хто сповідує свою віру, російські суди присуджують надмірні терміни ув'язнення. Щороку РФ отримує зауваження за переслідування «Свідків Єгови».

Представник державного департаменту США зазначив, що російська влада проводить сотні обшуків у помешканнях підозрюваних в екстремізмі, що часто супроводжуються насильством.

ukrainian.voanews.com.

«ГОСПОДЬ ОБЕРІГАЄ НАШ ВЗВОД, ДЕ Б МИ НЕ БУЛИ!»

Військовий з передової подякував всім, хто молиться за українських захисників. Вони відчувають захист Божий та просять не зупиняти заступництво перед Богом. Ось його звернення:

Дякую вам за молитви – завдяки їм Господь чудовим чином оберігає наш взвод, де б ми не були. Ворожі снаряди або не долітають, або перелітають, як в укриттях, так і на позиціях. Завдяки їм в Україні звільнено окуповані міста, і за це дійсно слава і хвала Богу!

І маю на серці просити вас не опускати рук, не

здаватися, не втрачати пильність! На жаль, війна ще триває, і ворог постійно намагається прорватися, продовжує завдавати артилерійських ударів на рубежах з тих позицій, в яких закріпився.

Ви, Церква Христова, нині як Мойсей з Аароном та Гуром на вершині пагорба в боротьбі народу Божого з ворогом. Як тільки ваші руки опускаються,

ворог завдає великої шкоди.

Ми ведемо цю війну спільно з вами, і перемога залежить від усіх нас. Я вірю, що коли наповниться молитовна чаша, Господь зробить Свою частину роботи. Але нам потрібно протистояти, як фізично, так і духовно.

«КОЛИ Ж ПОЧАВСЯ ДЕНЬ П'ЯТДЕСЯТНИЦІ...»

Маленьке речення з Біблії: «Коли ж почався день П'ятдесятниці» (Дії 2:1) належить до одного з найвизначніших уривків Писання. Слово «П'ятдесятниця» означало «п'ятдесятний день після Пасхи». У 23-му розділі книги Левит Господь дав ізраїльському народу наступний припис: після свята Пасхи вони повинні були відрахувати 50 днів «собі від першого дня після свята». Цього дня народ Божий мав святкувати свято перших плодів, коли в храм приносили перші плоди урожаю.

Та для християн це свято має ширше і глибше значення. П'ятдесятниця стала днем заснування чудесної Церкви Христової. Цього дня Церква почала виконувати своє призначення – змінювати світ. Читаючи другий розділ Дій, ми відкриваємо важливі істини, які потрібні всім нам і сьогодні.

Те, чого потребують всі

Люди, які в той час шукали істину, у день П'ятдесятниці знайшли те, чого потребували. Ми теж цього потребуємо. Перед П'ятдесятницею послідовники Ісуса Христа були слабкими. Здається, серед них не було жодної людини, на яку можна було б поклатися в буревій гоніння. За п'ятдесят днів до цього, при розп'ятті Христа, майже всі учні повтікали і ховалися через страх перед юдеями (Ів. 20:19). Коли Ісус лежав у гробі, лише кілька жінок наважилися піти на третій день після Його смерті на могилу, щоб віддати останню данину любові.

І в цей час Ісус воскрес із мертвих. Після Його воскресіння нова сила й нове життя наповнили серця учнів. Господь провів серед них ще сорок днів на землі, спілкувався з ними, навчав їх; а потім розлучився з ними. Він зійшов на небо до Свого Отця.

Про наступні десять днів говориться, що учні перебували однодушно в молитві. Вони відчули на собі спасительну силу в Христі Ісусі і визнали в Ньому свого Господа. І в ці тихі дні молитви прийшов день П'ятдесятниці, коли Дух Святий зійшов «на кожного з них». Кожна врятована душа, яка бажала служити Богу і жити для Нього, була сповнена Святим Духом. У цьому досвіді віруючі знаходили саме те, чого вони потребували.

Довга ніч протистояння закінчилася

Якщо послідовники Господні того часу потребували Святого Духа, то, може, і нам у наш час не вистачає саме Його? Ми потребуємо Святого Духа, щоб бути успішними в праці для Господа, незалежно від того, в якому тисячолітті живемо.

Уся Біблія розповідає про прагнення людей до досконалості і прогресу. Але Богові часто доводилося ставати перед ними, бо вони хотіли це робити без Нього. Від початку будівництва Вавилонської вежі до дня П'ятдесятниці панувала суцільна

й довга ніч незрозуміння і протистояння Богові. Ясність, єдність і взаєморозуміння з'явилися тільки тоді, коли Святий Дух зійшов на кожного в тій горниці у день П'ятдесятниці.

У храмі на свято зібралось багато людей, які говорили різними мовами, та проте євангеліст Лука пише: «Як же кожен із нас чує свою власну мову, що ми в ній народились?» (Дії 2:8).

Люди довго мріяли про справжнє взаєморозуміння, щоб співпрацювати в ділах Божих, але це стало можливим тільки через сповнення Святим Духом у день П'ятдесятниці.

Цей досвід – для всіх!

Перед П'ятдесятницею Петро відрікся від Господа. Він не лише сказав неправду, але й клявся, а потім втік, щоб сховатися від солдатів. Проте в день П'ятдесятниці ми бачимо іншого Петра. Його проповідь, записана в другому розділі Дій апостолів, ясно засвідчує, що Петро в день П'ятдесятниці знайшов те, чого так потребував.

Що було би з учнями, якби Святий Дух не зійшов

на землю? Звичайно, вони й далі працювали б, та навряд чи досягли би значного успіху. Ми не раз читаємо про їх страхи до дня П'ятдесятниці.

Проповідуючи того дня, Петро робить висновок: «Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей, і для всіх, що далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш» (Дії 2:39).

Як нерозсудлива думка, яку іноді зустрічаємо, що, мовляв, цей досвід призначений тільки для деяких посвячених людей у Царстві Божому! Ні, він для всіх!

У той час люди мали багато страхів, сумнівів і небезпек. Як наш час схожий на той час! Війна, самотність, смерть і занепокоєння... Ці страхи можуть знесилити нас. Але як для людей першого століття, так і для нас Святий Дух може стати силою, якою ми зможемо все перемагти.

Апостольська церква без Святого Духа була би просто групою людей із роздвоєними серцями. Тому Ісус перед Своїм Вознесінням дав обіцянку: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8).

Хто хоче бути свідком Божим без сили Святого Духа, той незабаром зазнає поразки. Хто візьметься поширювати євангельську звістку, дуже скоро впаде у відчай, якщо не має Святого Духа. Істинне духовне життя і свідчення можна знайти тільки в людей, сповнених Духом Святим.

Як перші християни отримали Духа Святого? Вони дуже серйозно молилися всі десять днів. Вони повністю присвятили себе Богові і до основ зруйнували за собою мости у старе життя. А тому, «коли ж почався день П'ятдесятниці», вони були готові прийняти Духа.

Дорогі друзі! Можливо, ваші серця сьогодні сповнені страхами і розчаруваннями. Святий Дух прийде і в ваше життя, якщо ви всім серцем прагнете Його. І тоді ваше життя набуде повноти.

Але Святий Дух не зможе вести вас, якщо ви не пообіцяєте жити в повному послушанні Богові. Відкрийте перед Ним своє серце – і Він наповнить вас вже сьогодні.

ПОДБАЙМО ПРО МАЙБУТНЄ РАЗОМ!

Коли державні освітні заклади все більше віддаляють наших дітей від Бога й благочестивого життя, Господь дає Себе пізнати іншим шляхом. Він дає можливість відкривати християнські садочки, школи, ліцеї.

Одним із таких закладів є Рівненська приватна гімназія Християнського освітнього центру «Данііл».

Змілості Божої цей заклад розпочав свою працю 17 січня 2022 року. Гімназія надає можливість дітям з усієї України дистанційно здобувати середню освіту на основі християнських цінностей. Викладаючи предмети державної програми, вчителі разом із тим з лагідністю й благоговінням навчають діток любові й поваги до ближніх й до Бога. Щодня перед заняттями – роздуми

над Божими істинами й спільна молитва.

До війни гімназія існувала частково за кошти благодійних внесків та оплату за навчання дітей (1/3 собівартості). Проте нині пожертвувань майже не надходить, і вчителі працюють з надією на Божу опіку. Сьогодні, щоб існувати, гімназія вкрай потребує фінансової підтримки свідомих християн.

Не будьмо байдужими до майбутнього наших дітей, дозволимо їм зберегти свої серця чистими й неоскверненими для Бога! Внесімо свій, нехай і маленький, внесок у розбудову християнської освіти. І нехай Господь кожному поверне сторицю.

Найменування отримувача: ГО Християнський освітній центр «Данііл»

Код отримувача: 44359001

Рахунок в форматі відповідно до стандарту IBAN: UA053052990000026009040700911

Назва банку: АТ КБ «Приватбанк»

Обов'язково вказуйте призначення платежу: добровільний внесок

<https://daniil.center>

МІСІОНЕРСЬКА ЗУСТРІЧ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

10 червня 2022 року в Івано-Франківську відбулася зустріч місіонерів зі Львівщини, Івано-Франківщини, Луганщини, а також керівництва «Голосу надії».

Приймав гостей служитель Івано-Франківської церкви, редактор газети «Вірую» та директор місцевої місії «Добрий самарянин» Олег Карпюк. Він і почав зустріч проповіддю про Божу благодать. «Бог любить нас через те, ким Він є, а не за те, ким є ми. Благодать є даром, бо за неї платити Той, Хто її дає. Тож цінуймо благодать Христа», — закликав він.

Директор «Голосу надії» єпископ Микола Синюк надав інформацію про ситуацію в регіонах місіонерської праці. Зокрема він зазначив, що значну кількість біженців стає особливо актуальним служіння в Європі. Деякі місіонери вже переїхали туди для духовної праці, та все ж там відчувається дефіцит служителів.

Місіонери зі Львівщини розповіли, як змінилося їхнє служіння після 24 лютого. «Приймати, годувати, поселяти», — тепер це основні їхні завдання. Бог відкрив серця людей до спілкування, і появилися нові можливості для євангелізації. Зокрема, є нагода благовістити при військових штабах, проводити табори не тільки для дітей, а й для батьків. Щоправда, місіонери називають це «сумною нагодою», зазначаючи, що все ж краще служити в мирні часи.

П'ять сімей працівників «Голосу

надії» були змушені евакуюватися з Луганщини на Чернівецьчину. Житло більшості з них внаслідок обстрілів зруйноване. Проте місіонери продовжують служити — вивозять біженців, доставляють гуманітарну допомогу, тобто благовістять більше ділом, аніж словом. Встигли також розпочати служіння у п'яти населених пунктах Буковини. Є й працівники, які лишилися на Луганщині та продовжують там роботу, незважаючи на ризики.

Служіння місіонерів на Івано-Франківщині теж зосереджене більше на потребах біженців. Одночасно доводилося приймати велику кількість людей. Для цього виділяли навіть приміщення домівок молитви. Переселенцям служили не лише матеріально, а й духовно. Деякі з них повернулися додому вже віруючими людьми. Організували поїздки з гуманітарними вантажами на схід. Реагували на

звернення військових, які шукали душепастирської підтримки.

Заступник директора «Голосу надії» пастор Євген Мельничук та Олег Карпюк розповіли про гуманітарне служіння церков Луцька та Івано-Франківська.

Своїми роздумами на тему «Місія в екстремі» поділився Микола Синюк. А Микола Шеремет розповів про досвід капеланського служіння.

Учитель Василь Попудник торкнувся низки гострих питань, які порушила війна. Вони болючі, і не всі наважуються про них говорити вголос. Зокрема він закликав до переосмислення традиційного вчення про любов до ворогів, про одностороннє прощення до військовослужбовців. І пояснив трактування фраз: «Слава Богу» та: «Слава Україні». Згадав і про російських християн у контексті питання: хто має говорити правду, якщо не Церква? Усе це викликало гарячу дискусію серед присутніх.

У проповіді на завершення зустрічі заступник директора «Голосу надії» пастор Віталій Оніщук закликав місіонерів бути готовими дати відповіді на запитання сучасності. Служителі молилися за перемогу України та справедливий мир.

voice.org.ua

ДАНИІЛ

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ОСВІТНІЙ ЦЕНТР

<https://daniil.center>

Спільнокошт для школи

10 000 \$

Ми потребуємо вашої допомоги

50 \$ - це можливість одній українській дитині впродовж місяця здобувати середню освіту на основі християнських цінностей

+380674212260

ЩОБ НЕ СПОКУСИТИСЯ

Уперше про спокусу згадується в книзі Буття. На запитання Бога про порушення його постанови «Адам відказав: «Жінка, що дав Ти їй, щоб за мною була, вона подала мені з того дерева, – і я їв». Тоді Господь Бог промовив до жінки: «Що це ти наробила?». А жінка сказала: «Змії спокусив мене, – і я їла» (Бут. 3:12-13).

Отже, спокушати – це насамперед підштовхувати до гріха, провокувати згрішити, викликати гріховне бажання. Біблія розкриває, хто є спокусником для людини: «Потому Ісус був поведений духом у пустиню, щоб диявол його спокушав» (Мт. 4:1), «А диявол, що зводив їх (народи), був укнений в озеро огняне та сірчане, де звірина й пророк неправдивий. І мучені будуть вони день і ніч на вічні віки» (Об. 20:10).

Апостол Яків розвіює думку про те, що Бог може спокушати людину гріхом, перевіряючи її на стійкість: «Випробовуваний, хай не каже ніхто: «Я від Бога спокушуваний». Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує» (Як. 1:13). Господь справді нікого не спокушує, проте через Нього можна спокуситися.

Ісус Христос розумів, як важко людям

сприймати Його як Того, Ким Він насправді є. Тому Він робив усе, щоб вони не спокушались через Нього.

«Як прийшли ж вони в Капернаум, до Петра підійшли збирачі дидрахм на храм, та й сказали: «Чи не заплатити ваш Учитель дидрахми?». Він відказує: «Так». І як Він увійшов до дому, то Ісус попередив його та сказав: «Як ти думаєш, Симоне: царі земні з кого беруть мито або

податки: від синів своїх, чи чужих?». А як той відказав: «Від чужих», то промовив до нього Ісус: «Тож вільні сини! Та щоб їх не спокусити, піди над море, та вудку закинь, і яку першу рибу ізловиш, візьми, і рота відкрий їй, і знайдеш статира; візьми ти його, і віддай їм за Мене й за себе» (Мт. 17:24-27).

«І прийшов Він до Своєї батьківщини, і навчав їх у їхній синагозі, так що стали вони дивуватися й питати: «Звідки в Нього ця мудрість та сили чудодійні? Чи ж Він не син теслі? Чи ж мати Його не Марією зветься, а брати Його – Яків, і Йосип, і Симон та Юда? І чи ж сестри Його не всі з нами? Звідки ж Йому все оце? І вони спокушались Ним. А Ісус їм сказав: «Пророка нема без пошани, хіба тільки в вітчизні своїй та в домі своїм!» І Він не вчинив тут чуд багатьох через їхню невіру» (Мт. 13:54-58).

Співвітчизники Ісуса спокушались Ним. Уявлення людей, серед яких Він виростав, про прихід Месії не відповідали тому, що вони бачили в Ісусі та що чули від Нього. Не так, на їхню думку, мав явитися людям Господь. Син простої жінки Марії та теслі Йосипа, Який, як і всі інші єврейські діти, колись випасав овець, зривав виноград, в'язав снопи, бігав по схилах гір, рибалив та купався в Генісаретському озері, не відповідав тому образу Спасителя, який вони собі малювали. Він не був таким, якому би вони хотіли покоритися.

Народження Ісуса в сім'ї простого теслі, в яслах на соломі, Бог хотів переламати уявлення про Себе, показати, що Його влада, сила і слава – не в примусі та залякуванні, а в простоті, правді, служінні Своєму творінню, любові, в якій Він готовий стати Слугою, піти на найбільшу жертву.

Ісус був спокусою і для релігійної тогочасної еліти, яка мала свої усталені, давно сформовані підходи до тлумачення Закону, непорушно трималася передань

старців і за цим непомітно втратила живий зв'язок із Господом.

«І Він покликав народ і промовив до нього: «Послухайте та зрозумійте! Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що виходить із уст, те людину сквернить». Тоді учні Його приступили й сказали Йому: «Чи Ти знаєш, що фарисеї, почувши це слово, спокусилися?» (Мт. 15:10-12).

Коли ми свої релігійні погляди починаємо ідеалізувати, вважаємо особисті чи церковні (конфесійні) переконання абсолютно непогрішними, і навіть якщо не можемо їх пояснити та обґрунтувати на підставі Слова Божого, все ж ставимо понад усе, – то це проблема. Бо існує велика ймовірність того, що багато істин та відкриттів не «від тих» служителів, отриманих не «в той» спосіб, тобто не так, як би нам цього хотілося, ми не сприйматимемо належно та спокушуватимемося ними. Справжні Божі дії відкидатимемо та заперечуватимемо, бо вони не вписуватимуться в традиційні уявлення, які є результатом нашарувань різних передань попередніх поколінь.

Релігійна закостенілість ніколи не дозволить сприйняти прояви Духа Святого, які живі, часто нестандартні, неповторні, творчі, кожного разу особливі, вільні і незалежні від бажань людей.

Те, що не виправдовує наших очікувань, також стає спокусою для нас. Іван Хреститель був видатною особистістю. Його служіння набуло нечуваних масштабів. Оточення було захоплене його феноменальним впливом на маси людей, причому різних – простих і знатних, бідних та багатих, воїнів, митників, книжників та фарисеїв... Він вирізнявся своєю принциповістю, відданістю правді, самовладанням та скромністю, вірністю Богові, відсутністю честолюбства.

Іван знав, що був лише предтечею Ісуса, готував Йому дорогу, був Його свідком і був готовий поступитися Господу,

проте, мабуть, і не думав, що колись опиниться в неволі. Але – сталося.

«Прочувши ж Іван у в'язниці про дії Христові, послав через учнів своїх, щоб Його запитати: «Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?». Ісус же промовив у відповідь їм: «Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви чуєте й бачите: «Сліпі прозрівають», і криві ходять, стають чистими прокажені, і чувають глухі, і померлі встають, а «вбогим звіщається Добра Новина». І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!» (Мт. 11:2-6).

Сталося те, чого Іван Хреститель не бажав і не планував, що не вписувалося в лінійне його служіння Богові, до чого він не готувався. У таких надзвичайно складних моментах у вірних Богові людей виникають підозри, чи все правильно з їхнього боку, чи Бог залишився вірним, чи не зрадив, не залишив... Чи не збайдужів, не розлюбив, не забув...

Таке трапилося і в житті Йова. Коли сатана взявся заперечувати здатність людей бути праведними без вигоди для себе, а з самої лише любові до Бога, Іов став живим доказом хибності такої думки. Розуміючи вірність Йова, Бог допустив неімовірні випробування в його житті. Господь страждав разом із ним, і Його серце, напевно, розривалося від болю.

Іов кидав виклик Богові, кличе Його на суд, в його словах видно розчарування, в очач – втрата довіри до Бога, він починає сумніватися в такому другові, який може покинути в біді. Іов розуміє, що щось тут не так, а тому не здається. Не піддається пораді «прокляни Бога» (Іов. 2:9), а благословляє Його ім'я.

Ми не спокусимось через Бога, коли будемо стояти на Його запевненні, що «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28), і не будемо керуватися миттєвими висновками та поспішними рішеннями, довіряючи Богу попри все.

Ігор Крошук.

РУХ МОЛОДІ УЦХВЄ ЗВЕРНУВСЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ЗІ СЛОВАМИ ПІДТРИМКИ

Рух молоді Української Церкви Християн Віри Євангельської на сторінці Instagram @gomolod опублікував звернення до Президента України Володимира Зеленського, в якому запевняє у своїй молитовній підтримці.

«Навіть коли ви втомлені й не бачите легких рішень, Бог поруч, Він даватиме сил все подолати й дійти до перемоги», – йдеться у зверненні, повний текст якого читайте нижче.

Дорогий наш Президенте, @zelenskiy_official. Знайте, що в цей непростий для нашого українського народу час ми молимося Богу, Ісусу Христу за вас і ваших колег.

Ваша сміливість, мужність, рішучість, стійкість і відданість народу надихає світ, і ми віримо, що це Господь дає вам Свою благодать. Віримо, що це Божа воля, щоб саме ви обіймали цю посаду

в цей час. Ви – як Давид, який бореться з Голіафом.

У Біблії сказано: «Коня готують на день битви, але перемога – від Господа» (Приповісті 21:31). Навіть коли ви втомлені і не бачите легких рішень, Бог поруч, Він даватиме сил все подолати й дійти до перемоги. Віримо, що вона не забариться, і ми разом прослаavimo за це Бога.

Дякуємо вам і всьому Офісу Президента за роботу! Ми все бачимо і цінуємо. Продовжуємо молитися за кожного, хто викладається задля добробуту України.

Усе буде добре. Слава Богу! Слава Україні! Героям слава!

НАЦІОНАЛЬНА МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Традиційно у другу суботу червня в Україні відбувається Національна молитва за нашу країну, яка зазвичай проходить у Київському палаці спорту. Цього року через воєнний стан загальноукраїнський захід довелося перенести на вересень, а сама молитва відбувалася дещо в іншому форматі – на регіональному рівні в церквах УЦХВЄ.

Молитовні зібрання пройшли в обласних центрах та інших містах України у день Пятидесятниці, 12 червня, у форматі з'їзних богослужінь.

«У Львові ми зібралися для ревної молитовної варті за наш зболений і ранений край і церкви «Голгофа». З Великої Британії нас навідав натхненник

заходу євангеліст Девід Гасавей», – розповів старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко.

Цього дня звідусіль линули до Господа прохання:

- * за навернення усіх людей до віри та покаяння перед Богом;
- * за зупинення військової агресії та кровопролиття в Україні;
- * за відновлення територіальної цілісності України;
- * за встановлення миру і спокою на українській землі;
- * за Боже зцілення сердець людей;
- * за мудрі рішення військово-політичного керівництва країни;
- * за збереження життя воїнів та всіх українців;
- * за Божий захист волонтерів;
- * за благословення лікарів.

Господь у Своєму Слові каже: «До Мене поклич в день неволи, Я тебе порятую» (Пс. 49:15). Рятуй, Господи!

З ПОЧАТКУ ВІЙНИ ПОНАД 400 ТИСЯЧ ДІТЕЙ ВЖЕ ПОВЕРНУЛИСЯ В УКРАЇНУ

В Україну повернулися понад 400 тисяч дітей з початку повномасштабної війни. Про це заявила заступниця міністра внутрішніх справ України Катерина Павліченко.

За словами заступниці міністра, є випадки, коли батьки, опікуни або самі діти без відповідних документів намагаються перетнути кордон.

Тому підрозділи Державної

прикордонної служби контролюють законність процедури перетину кордону дітьми і вживають відповідних заходів для того, щоб законодавство не було порушено.

Катерина Павліченко наголосила, що причинами відмов у перетині кордону можуть бути відсутність дозволу батьків, недійсні документи або взагалі відсутність документів.

Окрім того, внаслідок вторгнення РФ в Україну фіксуються значні порушення прав людини і прав дитини, зазначила вона, і підкреслила, що порушення просто жахливі, це дійсно скалічені долі маленьких

українців.

Заступниця міністра впевнена, що спільними зусиллями нам вдасться відновити й відбудувати Україну і повернути всіх дітей, які були змушені покинути територію України.

Нагадаємо, що 1 червня відзначався Міжнародний день захисту дітей. Мета цього свята – привернути увагу на забезпечення добробуту дітей у світі. У той час, як росія вбиває, ґвалтує та викрадає дітей, Україна знає, пам'ятає і бореться за них.

ukrinform.ua.

ПОНАД 100 ДНІВ ВІЙНИ ЖИТТЯ

Війна – наче гірська стежка, яку потрібно подолати. З одного боку – прірва; з іншого – прямовисна стіна. Жити під час війни – значить зберігати баланс, щоб не звалитися в провалля відчаю, безвиході, провину вцілілого, безсоння і разом із тим не дертися на скелю нереального чи неможливого. Не треба постійно оглядатися й жалкувати про «не той поворот», неправильне, поспішне чи запізніле рішення. Не варто також сісти посеред стежки і робити вигляд, що нічого такого не відбувається і ти просто милуєшся краєвидом.

Потрібно рухатися вперед. У балансі. Страхуючи та підтримуючи один одного. Роблячи по кроку раз за разом.

І ось чому навчився я.

Радіти кожному новому дню. Дякувати Богу за дах над головою, каву зранку, добру їжу, паливо у машині. Хтось скаже: а як же радіти і насолоджуватися цим всім, коли наші хлопці в окопах, потерпають від холоду, спеки, комарів, обстрілів... На це є лише одна відповідь: вони заради того й потерпають, щоб захистити твоє життя.

Саме тому наступний момент: **виявляти вдячність та повагу** воїнам нашої армії. Мова йде не лише про компліменти та словесну подяку. Молитви важливі, і солдати їх дуже цінують – бо ж «в окопах нема атеїстів». Брати участь у матеріальній підтримці – також вкрай важливо.

Мова і про **баланс витрат** на себе

та на інших. Радіти життю можна без надмірних покупок. Наприклад, за більш ніж 100 днів війни скільки людей все ж витягли зі своїх сервантів «той самий» сервіс і нарешті скористалися ним за призначенням?

Замість цього зекономлені кошти варто перенаправити.

Щоб брати участь як у фінансовій підтримці, так і безпосередньо діяти. Хтось має оплатити гуманітарну допомогу, а хтось – її роздати. І колись десь буде нестача – справа знає втрач.

Зі свого досвіду поради брати посильну участь як у фінансовій допомозі (хоча б мінімальній), так і в безпосередній фізичній праці – як от завантаження, сортування, доставка, розподіл, закупівля, спілкування з людьми тощо.

Зберігати душевну чутливість та чуйність. Війна робить серця черствими. Мат і прокляття прилипають

до язика. Епатажні знавці коментують футбольний матч, не добираючи слів, і це викликає величезне захоплення серед мас. Не поділяю такі настрої. Я вже писав раніше, що на півночі Чернігівщини мати, тобто нецензурні слова, називають «москалями». І це дуже показово.

Так склалося, що ми воюємо з москвитами на фронті. Цій війні не сто днів і не вісім років – насправді вона триває щонайменше три століття, а то й більше. І саме мат – невід'ємна частина «руського міра» і його скрепа.

А оскільки слова народжуються в серці, потрібно **насичувати серце Божим Словом.** У перші дні війни я помітив, що читати Біблію не хочеться. Питання не в тому, що «війна відкидає все зайве і лишається тільки те, що насправді потрібно і корисно для виживання». Апетит і сон теж були порушені, а вони вкрай потрібні для виживання, ніхто не буде це оспорювати. Тож мені довелося примушувати себе нормально харчуватися, мати достатній сон і – відвоювати час для перебування у Слові та молитві.

Мій досвід – Біблія тишить багато краще, ніж топ-блогери. Хтось сказав: «Новини розказують нам, що відбувається. Біблія пояснює, чому це відбувається».

За останні кілька місяців життя розкидало моїх друзів по Україні, Європі, декого занесло навіть на інші континенти. Не хочеться думати про те, що когось із них я вже ніколи не побачу, але найімовірніше так і є.

Дяка Богу, є величезні можливості для комунікації, і їх треба використовувати, щоб **підтримувати і примножувати соціальний капітал.** Наприкінці лютого – на початку березня ми всі переконалися в тому, що гроші не завжди все вирішують. Друзі – наше найбільше багатство. Підтримувати з ними стосунки – першочергове завдання. Крім того, з'являються нові знайомства, нові сусіди, нові контакти – і це теж треба використовувати на повну. Цілоком можливо, що ці знайомства – початок історії, яка триватиме десятиліттями...

Олег Павлішук.

ШІСТЬ ТИСЯЧ УКРАЇНСЬКИХ СІМЕЙ ОТРИМАЛИ «НАСІННЯ ДЛЯ МАЙБУТЬОГО»

У час війни звичайне зерно (те саме, яке Христос порівнює зі Словом) люди починають цінувати значно більше, ніж у мирний час. Задля уникнення продовольчої кризи в майбутньому українців закликають раціонально використовувати кожен земельну ділянку включно з клумбами та балконами. Щоб допомогти в цьому, Українська Церква Християн Віри Євангельської у партнерстві з міжнародною благодійною організацією World Vision International започаткувала проєкт «Насіння для майбутнього».

Уже близько шести тисяч сімей у різних областях України безплатно отримали пакунки з високоякісним насінням городніх культур 17 видів – це і морква, і буряк, і помідори, кріп, кукурудза тощо.

До роздачі насіння городникам одного дня долучився навіть старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко. «Сподіваємося, що з Божою допомогою посіяне зерно обов'язково проросте прекрасним плодом та хоча би частково покриє потреби багатьох українських сімей», – каже Михайло Степанович.

Насіння стало приємним додатком до благодійних продуктових наборів, які з початку війни п'ятидесятницькі церкви збирали, розфасували та роздали вже сотні тисяч.

Якісний посадковий матеріал вже висаджений у Полтавській, Харківській, Сумській, Черкаській, Миколаївській, Одеській Запорізькій, Чернігівській, а також Львівській та Рівненській областях. На Рівненщині, до речі, була

проведена основна робота з підготовки насінних пакунків. У фасуванні наборів взяли участь, немало-небагато сто двадцять волонтерів із церков Рівного.

Як розповідає координатор проєкту Анатолій Кибукевич, пакети з насінням християни старалися доставляти в населені пункти, де люди ще не посіяли городину, та туди, де купити якісне насіння просто неможливо через воєнні дії.

«Я вірю, що Господь благословить нас, і наш народ буде мирно жити, збираючи добрі врожаї, посіяні нашими спільними зусиллями», – каже Олександр Коток старший пресвітер Рівненського обласного об'єднання УЦХВС, який теж долучився до проєкту.

Українські священнослужителі від імені тисяч простих українців щиро дякують World Vision International за фінансову підтримку проєкту «Насіння для майбутнього».

chve.org.ua.

П'ЯТДЕСЯТНИКИ З РІВНЕНЩИНИ ДОПОМАГАЮТЬ У ВІДБУДОВІ ДЕОКУПОВАНИХ СІЛ ЧЕРНІГІВЩИНИ

Люди, які пережили російську окупацію і для яких ще недавно першочерговою проблемою було просто вижити, після звільнення опинилися перед новим викликом: як жити далі? Тим, у кого зруйноване житло та знищене майно, нині чи не найскрутніше.

У селах Нова Басань і Новий Биків на Чернігівщині пошкоджено чимало будинків. Для того, щоб допомогти селянам відновити житло (перекрити дахи, укріпити стіни, заскрити вікна тощо) до цих сіл приїхала волонтерська бригада з Рівненщини. 75 майстрів, вірян п'ятидесятницьких церков з Рокитнівського та Сарненського районів, протягом останнього тижня травня працювали тут під керівництвом єпископа Володимира Брички

Як розповів старший пресвітер Рівненського обласного об'єднання УЦХВС Олександр Коток, ремонтники на Чернігівщину привезли і будівельні матеріали – шифер, скло, пиломатеріали тощо.

КАПЕЛАНИ КИЇВЩИНИ ТА ВОЛОНТЕРИ З МИКОЛАЇВЩИНИ ОТРИМАЛИ АВТОМОБІЛІ ДЛЯ СЛУЖІННЯ

За сприяння старшого єпископа УЦХВС Михайла Паночка Волинський благодійний фонд «Доброта» закупив авто для двох важливих ділянок служіння церкви – допомоги військовим та переселенцям.

Ключі від позашляховика керівник Благодійного фонду Петро Кравчук вручив директору Департаменту соціального служіння В'ячеславу Гогуту.

Служитель щиро подякував за подарунок благодійникам: «Цей автомобіль служитиме капеланам та волонтерам, які здійснюють душеопікунську працю в різних регіонах нашої країни. Хай Бог вас благословить і примножить посіяне».

Ще одне авто – мікроавтобус – дісталось на Миколаївщину. За словами старшого пресвітера об'єднання церков ХВС Миколаївської області Андрія Свірдана цей автомобіль служитиме в межах області – на ньому доставлятимуть гуманітарну допомогу.

ДУХ БОЖИЙ – НАШ УТІШИТЕЛЬ

«Тепер же до Того Я йду, хто по-слав Мене, і ніхто з вас Мене не питає: Куди йдеш? Та від того, що це Я сказав вам, серце ваше наповнилось смутком. Та Я правду кажу вам: Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його. А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд» (Ів. 16:5-8).

Уприсутності Ісуса Христа учні були зірті Батьківською любов'ю, в якій відчували щось особливе, неземне, неймовірне. Огорнуті нею, вони забували про труднощі й негаразди земного життя. А тому залишитись без Нього – означало стати беззахисними сиротами.

Господь це знав. І пообіцяв: «І вблагаю Отця Я, і Утішителя іншого дасть вам, щоб із вами повк перебував, Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебував, і в вас буде Він.

Я не кину вас сиротами, Я прибуду до вас! Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви Мене бачити будете, бо живу Я і ви жити будете! Того дня пізнаєте ви, що в Своім Я Отці, а ви в Мені, і Я в вас» (Ів. 14:16-20).

У цьому місці Святого Письма слово «Утішитель» відповідає грецькому Parakletos – «Той, хто йде

поруч, здійснює супровід». Він наш вічний Провідник. Часто це слово вживалось у значенні бути захисником в суді, відстоювати інтереси обвинуваченого, захищати людину, права якої порушено. Parakletos – також той, хто піднімає дух військового, повертає йому впевненість у перемозі, додає сміливості, допомагає мобілізувати свої сили.

Утішитель заспокоює, полегшує ношу, горе, біль, страждання, допомагає позбутися смутку, неспокоею, хвилювання, робить радісним, задоволеним.

Ісус Христос вказував на найголовніше покликання Духа Божого як Утішителя: «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усю, що Я вам говорив» (Ів. 14:26); «А коли Утішитель прийде, що Його від Отця Я пошлю вам, – Той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене» (Ів. 15:26).

Привести людину до Ісуса Христа як Бога й Спасителя та навчити її правди Божої, відкрити істину – це рятувальний круг для всіх, хто потопав у хвилі труднощів, проблем та випробувань.

У житті багатьох людей, і християн не виняток, бувають особливо важкі періоди, які несуть розчарування, відчай, зневіру. Кожному в такі моменти потрібні моральна підтримка, співчуття, добре слово потіхи та розради. Ми можемо отримати їх від друзів, знайомих, просто небайдужих людей. Але з цілого ряду причин інколи люди не можуть нам зарадити.

Згадаймо Йова з його особливо важкою історією життя. На його долю випали неймовірно випробування – втрата дітей, здоров'я, майна... Його друзі

не один день мовчки спостерігали за стражданнями чоловіка. Кожен із них щось думав у цей час. Згодом вони нібито намагаються потішити його. Не розуміючи причин того, що відбувається з Йовом, друзі стають сурдинями, наполягаючи, що все відбувається за законами справедливості. Тобто маєш проблеми – значить, винен у них сам.

Буває, що потіха без любові та співчуття стає сухою повинністю знайомих та друзів, вони начебто і висловлюють співчуття, а насправді під виглядом добрих порад докоряють.

Йов сказав у відповідь своїм утішителям: «Чув я такого багато, даремні розрадники всі ви! Чи настане кінець вітряним цим словам? Або що зміцнило тебе, що так відповідаєш? І я говорив би, як ви, якби ви на місці моєму були, я додав би словами на вас і головою своєю кивав би на вас, устами своїми зміцняв би я вас, і не стримав би рух своїх губ на розраду! Якщо я говоритиму, біль мій не стримається, а якщо перестану, що відійде від мене?» (Йова 16:1-6).

Наміри друзів були непоганими, але своїми словами вони не допомагали йому, а все більше розятрювали його душу.

Святе Письмо навчає бути співчутливими, добримі, милосердними, допомагати та підтримувати ближніх у їхньому горі та в біді. Та, абсолютно не принижуючи людей як розрадників, потрібно все ж нагадати, що найкращим Утішителем у неймовірно складних життєвих обставинах є Господь. У непрості моменти життя Свого народу Він звертався до них зі словами: «...визволенці Господні повернуться

та до Сіону зі співом увійдуть, і на їхній голові буде радість відвічна, веселість та віху осягнуть вони, а журба та зіздання втечуть! Я, Я – ваш Той Утішитель!» (Іс. 51:11-12).

З тими ж намірами зійшов на нашу грішну землю Син Божий, закликаючи: «Прийдіть до Мене, усі труджені та обтяжені, і Я вас заспокою» (Мт. 11:28).

Нині Дух Святий захищає від страху, самотності, лікує душевні рани, зміцнює від безпомічності, наділяє силою, вкладає слова молитви в уста того, хто звертається до Господа і з глибини свого серця висловлює Йому свої бажання.

Апостол Павло, не раз переживаючи скрутні періоди життя, коли не було пояснень тому, що відбувалося, і здавалося, уже не вистачало сил все витримати та пережити, – він «зітхав». Та тоді зітхав уже не він, а Той, хто заступався за нього й потішав його. Згодом апостол Павло навчав цьому інших: «Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зітханнями» (Рим. 8:26).

Підтримку Утішителя ми бачимо в історіях про мужність Петра, коли той виступав перед синедріоном; про впевненість Павла та Сили у тюремній камері, коли вони піснями прославляли Господа; про сміливість служителя Божого Степана, який готовий був іти на смерть за віру в Ісуса.

Господь, наш Небесний Отець, хоче і може бути Утішителем для кожного.

I. K.

ПИТАННЯ УКРАЇНИ СЬОГОДНІ – ЦЕ ПИТАННЯ НЕ ПОЛІТИКИ, А МОРАЛІ

Країни та люди втомлюються від війни росії проти України. І все частіше в різних колах звучать обережні голоси: а може, таки віддасте частину України північній? Або зовсім віддастеся? Ну, щоб у нас життя було тихим і безтурботним, паливо не дорожчало, та і написано ж «царя шануйте»...

Не перестаю нагадувати, що питання України сьогодні – це не питання політики. Це питання моралі, і насамперед моралі християн. Якщо вам «не все так однозначно» щодо України, то й не все так однозначно щодо вашої християнської моралі; моралі тих, хто озвучує чи навіть пасивно підтримує такі наративи. Росія – країна-агресор, яка вдерлася в Україну ще у 2014 році й продовжує творити звірства з часу повномасштабного вторгнення 24 лютого 2022 року.

Хіба Бог казав, що моральний вибір буде легким та без наслідків? Саме страх зробити цей моральний вибір і спонукає багатьох християн до риторики: «Якщо Господь допустить війну в Україні, то вам потрібно змиритися, не треба шукати винних». І ті ж люди, ті ж уста кажуть: «Так, Господь допустить санкції щодо росії, але винні Захід та Україна». Якщо Україна – це моральне питання, то війна росії проти України має причину: російський безглуздий імперіалізм і комуністично-релігійна ідеологія «російського світу».

Якщо в цій війні не потрібно шукати винних, тоді потрібно відмовитися від проповіді на біблійні тексти про те, що Каїн убив Авеля, Хам зганьбив Ноя, Саул хотів убити Давида, Давид переспав з Вірсавією та ініціював вбивство Урії, Ахав та Єзавель вбили Навота, Юда та первосвященники зрадили Христа і т. д. Заради внутрішнього миру із цими біблійними героями треба перестати шукати винних.

Закликати людей та свідків злочину до того, щоб не шукати винних, – це прояв безсердечності, черствини, жорстокості. Скажіть це своїй дитині, яку ваш сусід по квартирі побив і покалічив біля під'їзду і посадив в інвалідний візок до кінця життя. Скажіть йому, що сусід невинний, що треба звільнити його від відповідальності, що ви самі все лікування дитині забезпечите, аби зберегти добрі стосунки з сусідом і щоб він не образився. Скажіть своїй дитині, що винний лише гріх, а сусід тут ні до чого... Скажіть це своїй дитині...

Пропагандистські дегуманізуючі наративи в росії та в проросійських західних та емігрантських колах:

- Мільйони людей в Африці та Азії на межі голоду, і, можливо, не всі зможуть пережити голод. Але винна в цьому Україна, бо не віддалася росії.
- У багатьох європейських країнах та США дорожчало паливо. Але винна в цьому Україна, бо не віддалася росії.

- У Європі мільйони біженців ускладнюють нормальне життя та роботу людям. Але винна в цьому Україна, бо не віддалася росії.
- Дітей у школі у США розстріляли. Але винна в цьому Україна, бо не віддалася росії, а гроші віддали в Україну. Ігнорують факт, що у нашій країні ми щодня ховаємо дітей, мирних жителів, захисників. Щодня ховаємо тих, кого вбивають росіяни.
- У світі після пандемії вибухне нова економічна криза, і багато людей навіть із середнього класу опиняться за межею бідності. Але винна в цьому Україна, бо не віддалася росії.

Ці та багато інших такого роду протиставлень я чую і читаю по кілька разів на день: усе було б не так погано, а можливо, навіть і краще, але винна Україна, бо не віддалася росії.

Тим, хто підтримує цей наратив, тим, хто не проти цього наративу, тим, хто не бачить у них нічого такого і водночас проживає на Заході, пропоную наступне:

1. Зателефонуйте північній і запитайте, які країни чи частини яких країн він хоче приєднати до «російського світу», щоб зупинити війну.
2. Договоріться з владою і народом цієї західної країни про те, що відтепер їх віддають під владу путіна, щоб не було війни й щоб проводити їм життя тихе і безтурботне в окупації, і обов'язково нагадайте їм біблійне «царя шануйте».
3. Зберіть всю свою сім'ю, всіх родичів, усі матеріальні цінності та переїжджайте в росію, чи в Донецьк, чи до Херсона, чи в Крим негайно, щоб пізнати у своєму житті глибину, висоту та ширину всіх традиційних християнських сімейних цінностей у виконанні «російського світу».
4. Коли у вас буде не все так добре або не все так однозначно, нагадайте собі та дітям, що винен виключно гріх, путін – цар, Господь – дупстив, винних немає.
5. Коли стане ще гірше, жень від себе думки про повернення на Захід, до кращої економіки, до

кращих перспектив життя для дітей, до більш захищених кордонів, до більшої свободи віросповідання, про повернення туди, де сильніша армія за Божим допуском (?) забезпечує захист мирним мешканцям.

Якщо ви цього не робите, то все інше – лицемірна псевдодуховна риторика. Ви скажете: твої пропозиції абсурдні до безумства.

Я вам відповім: ваша ідея про те, що життя стало не таким веселим тому, що Україна не віддалася росії, – абсурдна до безумства. Україна сьогодні – це моральний вибір.

Ніхто не стверджує, що Україна безгрішна. Але якщо грішник-сусід покалічив вашу дитину, у якій теж від народження є гріховна природа, і якщо ваша дитина до кінця життя буде в інвалідному візку, тому що чинила опір, то ви, напевно, не скажете своїй дитині: винна в цьому ти сама, бо не віддалася сусідові. Скажете?

Нерідко від росіян-християн чую: «Скільки ще ви готові втратити вбитими, перед тим, як здастесь росії заради збереження життів мирних жителів та своїх солдатів?»

Питання абсолютно лицемірне і наклепницьке, тому що насправді воно звучить так: «Скільки ще нам, росіянам, убити ваших мирних жителів та солдатів у вашій країні, поки ви здастесь росії заради розширення нашої російської імперії та захисту нашої версії традиційних християнських сімейних цінностей?»

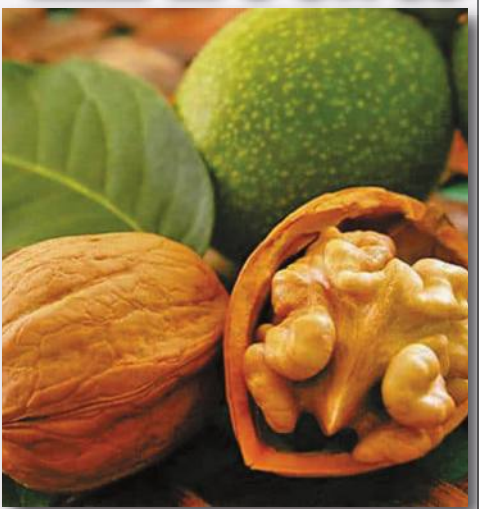
До речі, Україна – не дитина росії. Це просто аналогія, щоб краще пояснити заражені пропагандистськими наративами питання про особисту вину та спільний гріх.

Не хочу, щоб із вашою дитиною щось трапилося. Але всім пропагандистам та росіянам, які навть проти війни, але за російським імперіалізмом, бажаю вдень та вночі чути плач українських дітей, дружин, матерів, сестер...

Не винна Україна, що не віддалася росії...

Тарас Дятлик.

РОСЛИНИ РОЗПОВІДАЮТЬ НАМ ПРО СТРЕС

«... І буде плід його на їжу, а його листя на лік» (Єзек. 47:12).

При головному або зубному болю багато хто приймає аспірин. Виявляється, багато рослин роблять практично те саме, якщо в них стрес.

Рослини, щоправда, виробляють власну, особливу форму аспірину – метилсаліцилат. Цей процес спостерігали лише у лабораторних умовах, а в природі донедавна – жодного разу.

Вчені, які займалися відстеженням рівня забруднення повітря, встановили обладнання біля гаю волоських горіхів у Каліфорнії. Вони хотіли перевірити, які гази виділяють ці дерева. Серед інших виявили метилсаліцилат. Вчені вважають, що цей газ може виконувати певну імунну функцію для рослин. Він може також бути сигналом небезпеки для навколишніх рослин. Ці знахідки можуть допомогти фермерам та іншим фахівцям визначити, коли рослини перебувають у стресі через нестачу води, напад комах або хворобу.

До цього відкриття люди, що доглядають рослини, могли визначити, що з рослиною щось не так, коли рослина вже демонструвала очевидні ознаки стресу. Але нова інформація допоможе фахівцям, які працюють із рослинами, набагато раніше застосовувати, наприклад, пестициди.

Бог, який дав нам досконалий світ, де не потрібні були ліки, передбачав, що гріх увійде до цього світу і принесе смерть та хвороби. Але Він – Бог люблячий, тому й дав нам ліки, щоб полегшити наші страждання.

slovoproslovo.info.

«ДУШЕОПІКУНСТВО – ЦЕ РОЗМОВА ТРЬОХ: ДУШЕОПІКУНА, ОПІКУВАНОВОГО І БОГА»

Чи можна християнину звертатися до психологів, чи володіє психологія інструментами для розв'язання внутрішніх проблем людини й чи не суперечить цей інструментарій біблійному вченню?

Своїми думками з цього приводу поділилася Наталія Кулеба – маркетолог та психолог за освітою, душеопікунка в церкві «Філадельфія» та співробітниця християнської міжконфесійної організації «Help for Heart».

(Від редакції: ця розмова велася ще до війни, але думки, порушені в ній, актуальні і в цей час).

– Що спонукало вас обрати професію психолога? І чи були ви на той час християнкою?

– За першою спеціальністю я маркетолог, менеджер із персоналу. До розуміння, що мені потрібна психологія, прийшла у 2000 році, коли ми стали працювати з безпритульними дітьми. Поступово це служіння стало моєю роботою. Ми стикнулися з серйозними проблемами: сексуальним насильством, різними залежностями (токсикоманією, алкоголізмом, наркоманією), педагогічною запущеністю, соціально неадаптованістю. І усвідомили, що нам потрібен спеціаліст, який би орієнтувався в цій сфері й навчив, як допомогти цим дітям, окрім того, що ми їх євангелізуємо й допомагаємо практично. Тому я здобула другу вищу освіту за фахом психолога – в Інституті післядипломної освіти Національного університету ім. Т. Г. Шевченка.

Що дало мені навчання? Передусім розуміння фундаментальної психології. Ця наука вивчає факти, механізми, закони психічної діяльності. Важливими складниками психології як науки є вікова та соціальна психологія. Ці галузі психології можна назвати науковими, тому що вони ґрунтуються на спостереженні, експериментах, виявленні певних закономірностей, як-от «ефект натовпу», наприклад.

А наступний етап – практична психологія. І тут виникають запитання. Практична психологія стосується не лише характеристики психічних процесів, але й моральності. Вона вчить людину справлятися з різними життєвими викликами, реагувати на певні психологічні травми чи душевні рани тощо. Тут безліч теорій. Перша з них – теорія Зигмунда Фрейда – явно спрямована проти релігії (її Фрейд вважав колективним неврозом). Є також великий перелік теорій психотерапії.

Я вже була християнкою, коли стала здобувати

освіту психолога, і з усього переліку видів психотерапії не змогла вибрати жоден, який би узгоджувався з моїми переконаннями.

Звісно, на рівні певних інструментів я могла б скористатися. Наприклад, на рівні діагностики ми широко використовуємо арт-терапію чи аналіз малюнка, щоб виявити можливі психоемоційні проблеми в дітей. Тобто якщо дитина пережила агресію чи насильство, то в її малюнках це буде відображатися. Але цей факт потребує підтвердження в бесіді.

Проте в кожному напрямку психотерапії закладений свій світогляд – і зазвичай не християнський. Наприклад, Фрейд пропонував звільнити людину від неврозів будь-яким шляхом. Він вважав: якщо невроз викликаний забороною мати дошлюбні статеві стосунки, яку нав'язали батьки чи церква, то, щоб подолати конфлікт між «нав'язаним переконанням», що це погано, і особистим досвідом (бо це дало певне задоволення), треба цей конфлікт забрати. І він брав на себе відповідальність сказати, що нічого поганого в цьому немає. Головне – щоб тобі було добре. Тобто всі моральні абсолютні скасовуються.

Трапляються ситуації, коли до світських спеціалістів-психологів звертатися варто. Є науки на стику психології, педагогіки й медицини, зокрема логопедія, дефектологія, олігофренопедагогіка, які стосуються різних відхилень у розвитку дітей. Це стосується не моральної сфери, а фізіологічних чи інших компонентів особистості. Є й інші поведінкові напрямки, як-от педагогіка Марії Монтессорі – певна систематизована методика, розроблена для того, щоб соціалізувати дітей із відставанням у розвитку.

Тобто якщо ви стикнулися з фізіологічною проблемою, наприклад, заїканням, то варто звернутися до відповідного спеціаліста, який знає певні психологічні техніки, що можуть допомогти впоратися з цим. Та й навіть служителю добре було б навчитися орієнтуватися в основах загальної та вікової психології, щоб знати, які періоди вважаються кризовими в житті людей. Звісно, не у всіх вони яскраво виявляються, але потрібно орієнтуватися в цьому питанні, щоб надати відповідну допомогу тим, хто цього потребує.

Проте істинна суть психотерапії розкрита у Слові Божому, і ми повинні вміти її «розпакувати» для

себе, щоб перенести цю істину в практичну площину, надаючи духовну підтримку іншим людям. Тобто головне завдання християнського психолога – навчити людей практикувати Писання і жити ним, а не просто вірити.

– Що ви вкладаєте в поняття «душеопікунство»?

– Душеопікунство, яке я практикую, – це консультування. Світська психологія не відкрила нічого нового, коли стала застосовувати групову психотерапію, під час якої людина отримує внутрішню підтримку від душевної енергії всієї групи. Це відкриття церкви, в якій усі члени служать один одному тими дарами, якими їх наділив Господь.

– Хто може бути професійним душеопікуном, і якими рисами він має володіти?

– Людина, яка має покликання, бо це служіння дуже нелегке. Воно за суттю як пасторство. Це і велика відповідальність, і значне емоційне навантаження. Ця людина повинна любити людей, володіти здатністю співпереживати, уміти не засуджувати (це особливий дар – зрозуміти людину, не засуджуючи її). Мета душеопікуна – не просто усунути життєвий дискомфорт, а щоб людина навчилася самостійно звільнятися від депресії й почуття вини. Потрібно привести людину до усвідомлення причини проблеми, якою часто є гріх, і показати, як її подолати, шукати підтримку в Бога, служителів і церкви в цілому.

Разом із тим душеопікун повинен мати знання з антропології, фізіології та загальної психології, розуміти, як працює психіка людини, як душевні проблеми чи певні гріхи, загнані в глибину й не вирішені вчасно, трансформуються в депресію, хвороби чи інші стани.

Душеопікуну важливо не просто знати Біблію, а вміти практично використовувати Слово Боже щодо конкретної проблеми людини. Психологи часто прив'язують людей до себе. Натомість душеопікунство – це розмова трьох: душеопікун, опікуваний і Бог. Тому дуже важливо зрозуміти, на якому етапі стосунків із Богом перебуває людина (невіруюча, новонавернена чи людина, яка втратила певний зв'язок із Господом). Завдання душеопікуна – привести людину до близьких стосунків із Богом, щоб, маючи ці стосунки, вона вчилася вирішувати проблему, черпаючи сили у Творця.

– Якщо людина має міцні стосунки з Богом, їй душеопікун не потрібен?

– У всіх бувають певні складні життєві моменти, коли їм потрібна допомога й підтримка інших людей. Нам треба вміти догоджати Господу навіть тоді, коли тяжко, коли проблема не вирішується або вирішується не так, як я очікую. Тому глобальним вирішенням наших проблем є послух Христу.

Щодо стосунків із Богом, то й справді в людей, які звертаються за допомогою, часто є певні проблеми в цій сфері. І коли запитуєш: «А де Бог у вашій ситуації?», люди губляться. Або коли запитуєш: «А як

Бог допомагає вам у ваших сімейних стосунках?», взагалі не можуть зрозуміти, до чого тут Бог – це ж стосунки між ними. Виникає розрив між вірою в голову і практичною вірою в життя – тобто я думаю, що вірою, але так не живу. І завдання душеопікуна – об'єднати віру й практичне життя і привести людину до переконання, що стосунки між людьми – це взаємини не двох, а трьох. І ось цей вертикальний вектор – я і Бог – наш головний духовний ресурс. Ні в людях (хоча вони теж потрібні нам), ні в самому собі ми не знайдемо справжнього вирішення проблеми.

– Які конкретні кроки ви пропонуєте?

– Перші зустрічі спрямовані на самопізнання й бо-гопізнання. Проте дуже важливо не втрачати з фокусу тієї конкретної проблеми, з якою людина стикнулася. Загальні поради на зразок: «Читай Біблію й молися – і якось це все вирішиться» не діють. Тут дуже важливо зрозуміти людину, виявити співчуття, бути з нею на одному рівні й водночас самому мати спілкування з Богом, щоб отримати відкриття, куди рухатися.

Розмовляючи з людиною, ми можемо побачити багато, що варто було б змінити, і змінювати можна до безкінечності. Але за короткий час це неможливо, треба зрозуміти, куди Бог спрямовує цю людину в цей момент, що Він хоче змінити в ній саме зараз.

У душеопікунстві дуже важлива дія Духа Святого. Душеопікунство рухається ззовні вглуб, а потім зсередини назовні: від ситуації до серця і світогляду, а потім – від оновленого Духом серця до добрих дій (див. Еф. 4:22-24). Людина не тільки вирішує свою проблему, але й зростає духовно.

Ми прагнемо, щоб у житті людини недільна проповідь була не просто хорошою істинною, а інструментом для вдосконалення життя.

– Як самому душеопікунові зберігати внутрішній баланс, щоб не перегоріти у служінні?

– Служіння душеопікуна, як і професія психолога, медика, пожежника та деяких інших, належить до категорії рятувальників. І це головна спокуса – стати для інших рятувальником або ж спасителем. Коли втрачаєш цей баланс, забуваючи, що є істинний Спаситель, ти можеш вигоріти, бо перебираєш на себе функції Бога. Починаєш надмірно переїматися, сам вирішувати щось, втрачати спокій (бо переїмаєш тим, що тобі негідвладне). Тому я окреслила для себе таке правило: якщо згадую про опікуваного не тоді, коли проводжу з ним зустріч чи готуюся до нової зустрічі, то це для мене сигнал для молитви за цю людину. Я віддаю в руки Божі вирішення її проблеми, нагадую собі про свою відповідальність, яка доволі обмежена. Я можу вплинути лише на те, на що Господь дозволив мені впливати, а решта – це Божя робота, і я віддаю це в Його руки.

Розмовляла Ольга Міцевська.

(«Благовісник», 1, 2021. Друкується зі скороченнями).

ПІЛЬНУЙМО!

«Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш» (Мт. 24:42).

Ми не знаємо, коли прийде Христос. Але незалежно від того, станеться це завтра, а чи взагалі не за нашого життя, маємо пильнувати і бути готовими.

Сідаючи за кермо автомобіля, задля безпеки потрібно пристебнутися ременем. Ми робимо це не тому, що очікуємо аварії. Більшість водіїв за весь свій досвід водіння ніколи не потраплять в аварію, однак вони їздять пристебнуті. Чи можна сказати, що це вони роблять намарно? Ні, це – правильна позиція!

Автомобілі оснащені подушками безпеки. Та навіть десята частина їх не спрацьовує. Чи можна сказати, що подушки безпеки не потрібні? Ні, звичайно!

Стільки поколінь готувалися до приходу Христа – але за

їхнього часу Христос не прийшов. Ми теж Його чекаємо, хоча невідомо, прийде Він за нашого життя чи ні. Та попри все завжди «будьмо пристебнуті» – пильнуймо і будьмо готовими. У кожному автомобілі має бути подушка безпеки! Пильнувати – це значить вірити в прихід Ісуса Христа і чекати його. Це вміти розпізнавати ознаки наближення цього приходу. Це дбати про стан свого серця. Це залишатися вірним покликанню.

Тож пильнуймо!

genissh.blogspot.com

ЩО БУДЕ З ГОГОМ?

Для того, щоб ми могли пережити жакіття поточних подій, потрібно дивитися в кінець історії. Там, після темних і невизначних днів, ми побачимо ворогів, ми побачимо силу і славу Богу над його народом. З інших народів уціліють лише ті, що благословляють Ізраїль. Ворогів не залишиться. Ми ще не там, історія ще не закінчилася, але знаємо, до чого все йде. Гого зробить багато зла, але його доля вже вирішена наперед його власним вибором, тим, що він кинув виклик Богові і його народу. Отже, він уже мертвий.

«Впадеш ти на горах Ізраїлевих, ти й всі полки твої, і народи, що з тобою; віддам тебе на поживу всякого роду хижим птахам та звірам польовим» (Єз. 39:4), – так сказав Бог до того, як це сталося. Значить, це вже сталося. Отже, треба вважати це за факт.

Загинуть не лише армії Гога. Уся його земля, всі народи його коаліції будуть платити за злочини його полчищ, всі його прихильники впізнають на собі силу та гнів Бога Ізраїля: «І пошлю вогонь на землю Магог і на мешканців островів, що живуть безтурботно, і дізнаються, що Я Господь» (Єз. 39:6).

Вогонь Божого гніву випробує сили Гога і всіх тих, хто вирішив стати під його прапор, хто повірив у нього, хто допустив у серці ненависть до Ізраїлю, хто вважав обраний народ легкою здобичкою.

За амбіції Гога будуть розплачуватися міста та країни, сім'ї та доми, жінки та діти. Тому що всі вони харчувалися, дихали, жили своєю гордістю та ненавистю, не лише їхні воїни, а

також їхні чиновники, вчителі, судді, священники. У вогні згорять їхні палаци, де на тронах або за дуже довгими столами сиділи одержимі монстри, яким із задоволенням служили раби, що «встають з колін».

У вогні згорять їхні школи, у яких вчили, що Ізраїль не має права на існування, що його давно час «денацифікувати».

У вогні згорять їхні церкви, де поклонялися ідолам війни та схвалювали людські жертви.

У вогні згорять їхні університети, бібліотеки, фабрики троліев, завдяки яким люди звично жили на брехні та впевнено брехали іншим. Цей вогонь знищить зло й очистити землю, щоб навіть народи, які раніше служили Гогу, отримали свій шанс на навернення до живого Бога Ізраїля: «І виявлю славу Мою між народами, і всі народи побачать суд Мій, який Я вчиню, і руку Мою, яку Я накладу на них» (Єз. 39:21).

Ізраїлю також доведеться очиститися, прибираючи, збираючи та спалюючи все те, що

залишилося від армії Гога: «Тоді жителі Ізраїлевих міст вийдуть, і розведуть огонь, і будуть спалювати зброю, щити та лати, луки та стріли, і булави та списи; сім років будуть палити їх. І не носитимуть дров із поля, ні рубатимуть із лісів, але палитимуть тільки зброю; і пограбують грабіжників своїх, і обернуть збирачів своїх, говорить Господь Бог. І буде того дня: дам Гогу місце на могилу в Ізраїлі, долину перекоханих на схід від моря, і вона затримуватиме перекоханих; і поховають там Гога й усі полчища його, і будуть називати її долиною полчища Гогові. І дім Ізраїлів сім місяців ховатиме їх, щоб очистити землю» (Єз. 39:9-12).

Гого зібрав так багато зброї, що Ізраїль сім років заощаджуватиме на енергоресурсах. Всі ці інструменти, знаряддя, машини смерті горітимуть довго-довго, нагадуючи про силу Бога і марні амбіції людей.

Що залишиться від Гога та його полчищ?

Величезна могила, що заважає перехожим. Багато тисяч тіл, які ховатимуть сім місяців. Безліч покинутих зброй, яка палитиме сім років. І повчальна історія для всіх нас – історія про Божу любов і ревність, силу і справедливість.

Дивлячись на кінець Гога, діти Божі повинні підбадьоритися і зміцнитися, їхня перемога вже відбулася, так сказав Бог, так Він і зробить.

Дивлячись на кінець Гога, всі його народи та армії, всі раби, жерці, шанувальники сьогодні повинні міцно замислитися – чи варто гинути заради того, хто вже мертвий?

cherenkoff.blogspot.com

СОЦІАЛІЗМ VS БІБЛІЙНЕ ХРИСТІЯНСТВО

Усе ХХ століття наповнене прикладами ганебних невдач як комунізму, так і соціалізму (колишній радянський союз, Венесуела, Північна Корея, Куба і Східна Німеччина радянських часів).

Попри це деякі політичні лідери високого рангу і досі просувають форму марксизму, називаючи його «демократичним соціалізмом». vs Нижче наведено десять суперечностей соціалізму основним принципам біблійного християнства.

Соціалізм проти біблійного погляду на сім'ю

Марксистки аргументують, що сім'я, яка складається з батьків та дітей (так звана нуклеарна сім'я), діє як осередок споживання та вчить пасивного прийняття ієрархії. Це, мовляв, установа, через яку багаті передають приватну власність дітям, відтворюючи класову нерівність.

І цим заперечують біблійний принцип прав батьків щодо дітей (див. Бут. 1:28-29; Пр. 22:6; Еф. 5:22-6:4).

Соціалісти вважають освіту прерогативою держави

Марксистська освіта прагне виховання вірних громадян, а тому стає головним ідеологічним інструментом для програмування в дітях лояльності до держави. У комуністичних та соціалістичних країнах освіту та навчальну програму контролює держава. Такі моделі, як домашнє навчання дітей, – незаконні.

Це суперечить біблійним принципам, згідно з якими батьки відповідають за те, щоб давати своїм дітям освіту на власний розсуд (див. Пр. 22:6; Повт. Зак. 6:6-9).

Соціалісти вважають державу вартою найвищої відданості

У багатьох комуністичних країнах конфіскують Біблію, знищують церкви, а євангелізації вважають протизаконними. Причина в тому, що християнство розглядається як релігія, що конкурує із владою держави.

Це суперечить біблійній заповіді ставити на перше місце Боже Царство та поклонятися їй і служити Ісусу як єдиному істинному Господу (див. Мт. 6:33; 1 Тим. 6:15).

Соціалісти проти приватної «власності на землю»

Це суперечить біблійним положенням про право людини на володіння приватною власністю та заповідь віруючим набувати багатства на поширення Божого Царства (див. Вих. 20:15; Повт. Зак.

8:18; 1 Цар. 20:6; Іс. 65:21-22; Мр. 10:29-31).

Соціалізм захищає прогресивний податок з доходу

У соціалістичній системі люди оподатковуються залежно від доходу. Це називається «прогресивною податковою шкалою» і суперечить біблійному принципу, що всі люди, незалежно від доходу, повинні платити однаковий відсоток (так звана «плоска податкова шкала»).

Це схоже на біблійний принцип десятини – 10% доходу людини. (Див. Лев. 27:30; Пр. 3:8-10; Мт. 23:23).

Соціалізм виступає проти прав на сімейний спадок

Сучасні принципи марксизму та соціалізму забороняють залишати спадщину дітям або конфіскують значну частину сімейної спадщини у вигляді подвійного оподаткування.

Це суперечить біблійному принципу залишення спадщини дітям (див. Пр.13:22).

За соціалізму держава контролює комунікацію та спілкування

У соціалістичних країнах засоби комунікації та транспорту централізовано перебувають у руках держави, люди не мають права на свободу слова. Порушення можуть серйозно каратися (наприклад, facebook та twitter, що належать компанії Meta, заблоковані в Китаї з 2009 року).

Оскільки весь світ належить Богові, ніхто не має права обмежувати свободу слова, особливо

проголошення Євангелія (див. Пс. 23; Дії 1:8-9).

У соціалізмі утопія (ідеальний суспільний устрій) приходиться через революційні зміни зовні

Це суперечить біблійному принципу системних змін, які розпочинаються не ззовні, а навпаки – зсередини, коли люди народжуються згори (див. Ів. 3:3-8).

Соціалізм ділить людей на пригноблених і гнобителів

Марксистські революції починалися з підбурювання пролетаріату до повалення суспільних систем буржуазії, тим самим зіштовхуючи між собою бідних та багатих громадян. Це порушує біблійні принципи справедливості й неупередженості, в яких Бог заповідає не надавати перевагу ні багатим, ні бідним (див. Лев. 19:15).

Популярна форма сучасного соціалізму – так звана критична теорія – порушує біблійні принципи, поділяючи людей на категорії за сексуальною ідентичністю, економічним статусом, кольором шкіри, етнічною належністю чи статтю.

Згідно з Біблією, існує лише одна людська раса, створена на образ Божий. У Христі всі стіни, що розділяють людство, зруйновані (див. Бут. 1:27; Гал. 3:28; Еф. 2:14-22).

Соціалісти вірять, що лише уряд відповідає за соціальний захист

У соціалістичних та комуністичних країнах лише держава може дбати про бідних та забезпечувати наявність усіх товарів та послуг, необхідних для громадян. І сім'ї, церкви та некомерційні організації, які намагаються займатися тим самим, концептуально вважаються конкурентами держави.

Натомість Писання наказує християнам бути свідками Євангелія, служачи благодійниками для світської громади (див. Лк. 10:25-37; Гал. 6:10; Тит. 2:14, 3:8).

Джозеф Маттера.

ХТО Є ХТО

Війна показала, хто є хто. Думаю, ви не раз чули ці слова, а можливо, й самі говорили їх, аналізуючи поведінку інших.

Хтось виявився вразливішим, ніж ми думали: на вигляд – граніт, а на дотик – крихкий пінопласт. А хтось, навпаки, несподівано став прикладом рідкісної мужності і витримки.

Криза зірвала маски, розвіяла ілюзії та показала реальний стан речей. Бо якщо в день неволі людина ослабла, значить, і сили були незначними (Пр. 24:10).

Чемпіонами, як і невдахами, стають не на рингах, а в тренувальних залах, і двобій лише робить таємне відкритим.

Тож ось що у підсумку я усвідомив.

Не всі складуть іспит на труднощі, однак перед кожним, хто все таки справиться, постане нове запитання: «А як реагувати на тих, хто не витримав? Дав тріщину? Розчарував? Зламався?».

Відповідь: це теж випробування. Тільки тепер – на співчуття і милосердя, а ще – на терпіння, вміння промовчати і нести чужі слабкості (Рим. 15:1). Осилимо?

Біблія каже, що всьому свій час, і я вірю, що Бог завжди заздалегідь готує нас до критичних моментів. Перш ніж настали сім років голоду, були сім років урожаю (Бут. 41:29-30).

Перш ніж піти на Голгофу і пережити приниження, Ісус повів учнів на гору Преображення і явив їм Свою славу (Мт. 17:1-2).

Перш ніж був оголошений ковідний локдаун і кілька місяців довелося пережити без церковних служб, у християн були роки на формування особистих відносин із Господом.

Чому ж одні захиталися, а інші – встояли? Бо хтось скористався цими шансами, а хтось їх змарнував. «Тому кожен побожний відповідного часу молитися буде до Тебе, і навіть велика навала води не досягне до нього!» (Пс. 32:6).

Очевидно, я вже не можу повернутися в минуле і надолужити утрачене, але цього й не треба. Сьогодні актуальне інше: чого Бог хоче навчити мене тут і зараз? Який унікальний досвід і висновки я маю винести саме з воєнного часу?

Адже потім історія повториться: тільки якщо зараз нам не вистачає ресурсу, який потрібно було накопичити в мирну пору, то згодом настане інший дефіцит – дефіцит уроків, засвоєних в час потрясіння.

Війна показала, ким ми насправді були до неї, а далі стане видно, що відбувається усередині нас тепер.

Микола Савчук.

ФРАНЦУЗЬКІ П'ЯТИДЕСЯТНИКИ ВІДВІДАЛИ УКРАЇНУ З БАЖАННЯМ РОЗШИТИ ДОПОМОГУ ПЕРЕСЕЛЕНЦЯМ

Делегація національного п'ятидесятницького об'єднання Асамблеї Божої Франції на чолі з президентом Робертом Деспре відвідала Україну з кількадечним візитом. 22 травня у Львові гості взяли участь у зустрічі зі старшим єпископом УЦХВЕ Михайлом Паночком.

Сторони обмінялися інформацією про свої об'єднання, розповіли про результати благодійної діяльності, мета якої – допомогти українцям, які утікають від війни. А ще поділилися баченням щодо подальшої спільної діяльності.

«Наступного після масштабного вторгнення Росії в Україну дня ми зібрали Національну раду Асамблеї Божої Франції, щоб розпочати молитву та збір пожертв для

допомоги біженцям», – розповідає Роберт Деспре. За його словами, приїзд французької делегації в Україну має на меті налагодити зв'язки з місцевими пасторами та побачити, як організована гуманітарна робота України, щоб визначитися, як церкви Франції можуть краще допомогти Україні.

«Наші брати і сестри з Франції дуже відкриті до України, у них велике бажання допомагати, – каже Михайло Паночко. – До цього вони надавали допомогу нашим людям через Польщу (зокрема, виділяли

кошти для церков, що працюють із нашими переселенцями). Але після того, побачили, як налагоджена праця в Україні, вони висловили бажання співпрацювати безпосередньо з українськими церквами», – розповідає старший єпископ.

Асамблея Божої Франції налічує близько 700 церков, які відвідують понад 40 тисяч членів. Роберт Деспре зі своєю командою побував у кількох областях на Заході України.

chve.org.ua.

ПІТИ ЗА НИМ...

«І, витягнувши обидва човни на берег, залишили все і пішли за Ним» (Лк. 5:11), – так вчинили звичайні галилейські рибалки, у підсумку ставши за словом Христовим «ловцями людей» (Лк. 5:10). А як на їхньому місті вчинили б ми?

Будьте ж виконавцями слова, а не тільки слухачами, які самих себе обманюють» (Як. 1:22), – відверто визнаємо, що цей заклик стосується кожного з нас. Знати, Хто такий Ісус з Назарету, ми знаємо, а от жити, як Він заповідав, – не всім і не завжди вдається.

А тим, хто вважає, що заклик апостола Якова його особисто не стосується, варто перечитати наступні слова: «А хто хвалиться, нехай хвалиться в Господі. Бо не

той достойний, хто сам себе хвалить, але кого хвалить Господь» (2 Кор. 10:17-18). Тому апостол Павло і каже: «... Я значно охочіше буду хвалитися немочами своїми, щоб перебувала в мені сила Христа» (2 Кор. 12:9).

Саме завдяки силі Христа, а не власним зусиллям, прості малоосвічені рибалки стали відомими апостолами. І стали завдяки тому, що свого часу «залишили все і пішли» за Ісусом. Перед таким

вибором: слідувати за Богом чи ні, рано чи пізно опиниться кожен із нас.

На відміну від майбутніх апостолів, від більшості з нас не вимагається кардинальних дій, проте бездіяльними нам залишитися не вдасться.

Що ж робити? Відповідь на це запитання можна знайти в наступному біблійному принципі: «Вірний у малому і у великому вірний; а неправедний у малому – неправедний і у великому» (Лк. 16:10).

Будьмо вірними Богові в малому – у щоденних справах, у прийнятті рішень, у думках і планах, у взаєминах і ставленні до людей. Чинімо так, як вчинив би в цій ситуації Він. Це і називається «піти за Ним».

БРИТАНСЬКЕ ЖУРНАЛІСТСЬКЕ РОЗСЛІДУВАННЯ: РОСІЙСЬКІ СОЛДАТИ НЕ ХОЧУТЬ ВОЮВАТИ З УКРАЇНОЮ

Згідно з британським журналістським розслідуванням, опублікованим на новинному сайті The Guardian, російські бійці відмовляються брати участь у війні проти України.

«Я хотів повернутися додому до сім'ї та не в труні», – каже російський солдат Дмитрій.

На початку війни елітна російська бригада вирушила в наступ з білорусі на територію України, де їх чекав потужний опір української армії. Згодом цих бійців рф охопив страх, коли їм наказали на початку квітня готуватися до другої відправки в Україну.

За словами російського солдата Дмитрія (на його прохання журналісти змінили ім'я солдата), багато з бійців не хотіли повертатися в Україну. Дмитрій хотів повернутися додому до сім'ї та не в труні.

Після того, як він разом з вісьмома солдатами сказав командуванню, що відмовляється брати участь у вторгненні, керівництво це розізлило. Але, зрештою, вони заспокоїлися, тому що насправді не могли нічого зробити. Нині він продовжує служити в Білгороді, не подає від українського кордону.

Солдат зазначив також, що служить в армії вже п'ять років, а його контракт закінчується в червні. Дмитрій збирається дослужити цей час, що залишився, а тоді піде звідти. Він повідомив, що йому нема чого соромитися. Росія офіційно не в стані війни, тож ніхто не може змусити бійця піти туди.

Російських солдатів можуть звільнити, але не судити

Як повідомляє юрист Міхаїл Беняш, через те, що рф називає вторгнення в Україну «спеціальною операцією» і не оголошує формально війну, солдатів, які відмовляються воювати проти нашої країни, не можуть судити, а тільки звільняють.

У юриста сотні російських бійців просять поради, як уникнути відправки на поле битви. Серед них 12 солдатів російської нацгвардії з Краснодару, яких звільнили, коли вони відмовилися від війни.

Беняш пояснив, що командири намагаються залакати військових, погрожуючи в'язницею. Але бійці мають право просто сказати «ні». Немає законних підстав відкривати кримінальні справи, якщо солдат відмовляється воювати, перебуваючи ще на російській території.

Деяких солдатів звільняють або переводять в іншу частину замість відправки на українську територію. Зокрема, 23-річний російський солдат Сергій Боков у квітні вирішив піти з армії після участі у війні проти України, зазначивши, що російські командири навіть не сперечалися із бійцями, тому що ці солдати були не перші, хто захотів звільнитися.

Також юрист зауважив, що у разі офіційного оголошення росією війни військовим рф буде важче відмовлятися йти в бій, бо у воєнний час правила абсолютно інші. Відмова тоді передбачатиме жорсткіше покарання. І солдатам буде загрозувати в'язниця.

У лютому керівництво рф відправило на війну 80% своїх сухопутних сил – 150 тисяч солдатів. Але росії гостро не вистачає піхотинців, а ще російська армія зазнала тяжких втрат через проблеми з логістикою, низьку мораль та недооцінку українського опору. Не вистачає також сухопутних підрозділів, сформованих з контрактних солдатів, щоб можна було проводити стабільні ротації. Війська виснажуються. Вони так витримують недовго.

Російські строковики можуть заповнити певні прогалини, але вони мають дуже слабку підготовку. Багато підрозділів, які повинні тренувати строковиків, самі вже воюють. До того ж без цих батальйонів росія дуже скоро втратить можливість утримати під контролем захоплені українські території. При цьому ЗСУ почали отримувати кращу військову техніку від країн НАТО.

Вербування російських солдатів

Вже відомо про таємне вербування з боку керівництва рф нових російських солдатів.

Міноборони росії розміщує оголошення на сайтах з пошуку роботи, пропонуючи людям без жодного бойового досвіду короткі контракти з високим рівнем оплати. Деякі великі державні компанії отримали листи з вимогою відправити своїх співробітників в армію. Влада також використовує найманців через пов'язану з кремлем групу «Вагнер».

Однак, за словами аналітиків, добровольці й найманці навряд чи дадуть таку ж кількість нових солдатів, як повномасштабна мобілізація.

На думку експерта московського «Центру Карнегі» Андрія Колеснікова, російська влада не хоче оголошувати мобілізацію, боячись наладувати проти війни велику частину населення. Він пояснив, що росіяни, може, й підтримують конфлікт, але самі не хочуть воювати. Масштабна мобілізація призведе до колосальних втрат серед нетренованих солдатів.

Воєш на російській території? Компенсації не буде

Окрім того, із компенсацією також складна ситуація. Сержант армії рф був поранений неподалік кордону під час української атаки на російській території. Його командир сказав, що він не отримає грошову компенсацію за поранення, тому що сержант був поранений на російській території, а отже, «не брав участь в спецоперації».

Поранений наголосив, що це нечесно, бо він бере участь у цій війні так само, як і солдати в Україні, а також ризикує своїм життям. За словами російського сержанта, якщо йому не виплатять компенсацію, він почне говорити про це публічно і роздує проблему.

«ПОЗА ПОЛІТИКОЮ»

Багато жителів рф цілком щиро заявляють, що вони ніби «поза політикою», тобто не втручаються в справи власної держави, і це для них – відмовка-виправдання всього того, що коїть їхня країна.

Відмовка, відверто кажучи, така собі, як, у принципі, все, що продукується останнім часом на тій території. Окрім, ясна річ, зла, яке це державне недорозуміння виробляє в галактичних масштабах.

Але повернімося до твердження, що деякі особи перебувають «поза політикою». У більшості країн вираз «поза політикою» має на увазі, що певна людина: не перебуває в складі будь-якої партії; або не цікавиться загалом політичним життям у країні, наприклад, не знає, хто саме є президентом, прем'єр-міністром країни, головою парламенту тощо; або не бере участі у виборах через якісь обставини чи просто банальне небажання морочитися в передвиборчих списках, кандидатах та їх обіцянках.

От що означає перебувати «поза політикою». Добре це чи погано – вирішувати кожному зокрема, але це в жодному разі не скасовує відповідальності певного громадянина за дії держави, чим громадянином він є.

Цікавитися політикою чи ні – це особиста справа, а нести відповідальність за все те, що робить власна країна, – справа колективна, навіть якщо сам особисто ти проти того, що вона коїть. І якщо не хочеться нести відповідальність за всі мерзоти країни, громадянином якої ти є, варто намагатися, все ж таки, цікавитися політичними процесами, що відбуваються у власній країні, і брати в них участь. І, знову повторимося, у жодному разі не намагатися уникати відповідальності. Бо все одно не вдасться – рф тому приклад.

Отже, шановні українці, будемо намагатися бути відповідальними громадянами, не ігнорувати процесів, що відбуваються в нашій країні.

БІЖЕНЦІ МАСОВО ПОВЕРТАЮТЬСЯ В УКРАЇНУ

В Україну повернулося понад 2,2 мільйона українців з початку повномасштабної війни. Про це свідчать дані Державної прикордонної служби України.

Зазначається, що понад 7,4 мільйона громадян України перетнули кордон на

ділянках з країнами ЄС та Молдовою в обох напрямках з початку повномасштабного вторгнення Росії в нашу державу, утікаючи від воєнних лихоліть.

Однак українці масово повертаються додому. Починаючи з 10 травня фіксується перевага потоку на в'їзд в Україну над виїздом.

Країна інфо.

ЧОМУ ХРИСТИЯНАМ ПЕРШИМИ ПОТРІБНО ПЕРЕХОДИТИ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ?

«А їхні сини говорили наполовину по-ашдодському, і не вмівли говорити по-юдейському, а говорили мовою того чи того народу. І докоряв я їм, і проклинав їх, і був декого з них, і рвав їм волосся, і заприсягав їх Богом» (Неем. 3:24-25). Це не комплімент з боку пророка Неемії і не констатація факту – це заклик негайно вирішувати проблему.

Чому ж саме християнам першими потрібно переходити на українську мову?

Тому, що це мова, яку дав Господь на цій території. На противагу українській мові, якою природно розмовляли скрізь в Україні (включаючи Кубань), російська була нав'язана загарбницькою політикою російської імперії, а пізніше срср.

Російська мова – символ епохи срср, яка несе в собі зло, і її потрібно розглядати разом з гулагом, голодомором, геноцидом, сталінізм, досі не похованим лєнінізм, червоною зіркою, комунізмом... Усе це повинно піти в забуття історії разом...

Це побічний ефект від радянської імперії.

Якщо ми хочемо будувати незалежну Україну – мова має першочергове значення, так, як мала за часів Неемії.

Це мова ворога, що приніс війну на нашу мирну землю, де до сьогодні не було проблем з російською, але тепер вони мають бути.

Через наші церкви проходять тисячі вимушених переселенців. Більшість із них – невідроджені згори люди, які хочуть забути мову ворога. Тому не варто в мовному питанні апелювати до того, що Євангеліє написано грецькою мовою. Грецька і російська порівнюються так само, як

срср і Римська імперія.

Хвала Господу, ми вже 30 років не в срср. Тому якщо хочете проповідувати Добру Новину українському народові – вчіть і практикуйте українську мову.

Російська мова стала зброєю в руках безумного вождя і його ідеологів. Усіх російськомовних він вважає своїми «соотечественниками». Кожен, хто захищає російську мову в Україні, нині захищає позицію кремля. Колись казали: «Я руский би вичул только за то, что им разговаривал

ленін». Нині багато воліють забути російську, бо нею розмовляє путін...

Російська мова може бути у вжитку, але не нарівні з державною мовою народу. Нарівні з іноземними мовами: англійською, німецькою...

Замість виправдовувати це як норму, апелюючи оксюмором «російськомовні українці» і виставляти претензії тим, хто проти; замість образи про другий сорт, недолюдей – визнайте і погодьтесь, що через вплив пропаганди і недооцінки

важливості вивчення української багато українців погано володіють рідною мовою. І так само погано або й зовсім не володіють жодною іноземною, окрім російської. У радянських школах англійську чи німецьку викладали так, щоб нею ніхто не міг розмовляти.

Закликаючи до права обігу російської мови в християнських колах, у церковній практиці, ви маргіналізуєте протестантські (євангельські) церкви. Такі церкви будуть дещо, насмілюся сказати, «нафталинові», із запахом радянщини. Безперечно, допустити що «Піснь возродження» доведеться відкласти – питання не для слабких, але це того варте, бо після того, як ЗМІ забудуть про московський патріархат (а це рано чи пізно станеться після перемоги), настане «зірковий» час для російськомовних протестантських церков.

Віталій Біляк.

№ 6 (213) Виходить щомісяця червень 2022 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк; літературний редактор — Людмила Бендус; технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.